

Passie

Audrey Carlan bij Boekerij:

Calendar Girl-serie:

Nooit verliefd worden

Alles heeft een prijs

Echte schoonheid zit vanbinnen

Lang en gelukkig

Yoga Girl-serie:

Lessen in de liefde

Wachten op de ware

Zwichten voor een zoen

Onvoorwaardelijke overgave

Vertrouwen of verliezen

Geloven in je gevoel

Verlicht verlangen

Mannen van de Wereld-serie:

Verlangen

Lust

Hitte

Droom

Passie

Audrey Carlan

Passie

Washington D.C. en Madrid

ISBN 978-90-225-9174-1

ISBN 978-94-023-1579-0 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titels: *International Guy 9: Washington D.C.* en
International Guy 10: Madrid

Vertaling: Jeannet Dekker

Omslagontwerp: ZERO Media GmbH

Omslagbeeld: FinePic, München

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2018 by Audrey Carlan, originally published by Montlake Romance

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

WASHINGTON D.C.

Voor Lauren Plude en Sophia, de puppy die ze heeft gered.

Lauren, jij waagde de gok met mij en met Mannen van de Wereld

en ik hoop dat ik je vertrouwen waar kan maken.

Je liefde voor Sophia is ongekend en je verhalen zijn uniek.

Ik ben dolblij dat jij mijn redacteur bent;

het voelt alsof ik de hoofdprijs heb gewonnen.

Dank je wel, je bent heel bijzonder.

En dank aan Sophia, die de inspiratie vormde voor dit deel.

Veel liefs en natte hondenzoenen.

Opmerking voor de lezer

In dit deel van *Mannen van de Wereld* snijd ik heel wat zware onderwerpen aan, zoals politiek, dierenmishandeling, seksueel geweld, abortus, grensoverschrijdend gedrag en dierenrechten. Kortom, ik ben nogal losgegaan. (Grijns.) Ik heb de nodige research gedaan voordat ik aan deze novelle begon, zodat mijn lezers over actuele en juiste informatie beschikken, maar omdat dit nog altijd fictie is, heb ik me ook een aantal creatieve vrijheden veroorloofd.

In de Verenigde Staten worden nog altijd dierproeven gedaan om te bepalen of bepaalde producten, waaronder cosmetica, veilig door mensen kunnen worden gebruikt. Ik moet eerlijk bekennen dat ik geschokt was door wat ik tijdens mijn research allemaal ontdekte en ik heb een deel van de beschrijvingen in dit boek gebaseerd op bestaande situaties. Deze fragmenten kunnen als schokkend worden ervaren.

Wil je meer weten over dierenrechten en dierenbescherming, kijk dan op de site van het Beagle Freedom Project, bfp.org.

Ten slotte wens ik je veel plezier met dit deel van *Mannen van de Wereld* en hoop ik dat het verhaal je aanspoort om de juiste keuzes te maken.

In welke situatie ben jij bereid om alle regels aan je laars te lappen en te doen wat volgens jou rechtvaardig is?

Volg je hart,
Audrey

Opmerking voor de Nederlandse lezer

In Nederland zoekt de Stichting Hulp en Herplaatsing Huisdieren (shhh.nl) nieuwe gezinnen voor onder andere beagles die zijn gebruikt als laboratoriumdier.

En mocht je het slachtoffer zijn van seksueel geweld of meer informatie zoeken over dit onderwerp, neem dan contact op met MIND Korrelatie (mindkorrelatie.nl/onderwerpen/seksueel-geweld of 0900-1450), Slachtofferhulp (slachtofferhulp.nl) of, voor België, seksueelgeweld.be.

Skylar

Ik heb zo'n hekel aan hardlopen. Ik heb zo'n hekel aan hardlopen. Ik heb zo'n hekel aan hardlopen.

Terwijl ik geflankeerd door mijn bodyguards Nate en Rachel mijn kilometers loop, gaan die woorden telkens weer door mijn hoofd.

‘Doen we nog een kilometer of drie?’ vraagt Nate lachend. Het zweet loopt over zijn wangen in de korte, nette roodbruine baard die hij sinds kort laat staan.

Rachel perst haar lippen op elkaar tot een grimmige lijn. ‘Dat gaat wel lukken.’ In een vlaag van energie versnelt ze haar tempo dusdanig dat Nate en ik ons best moeten doen om haar bij te houden.

Het pand met mijn penthouse komt al in zicht. ‘Zijn jullie gek geworden?’ Ik draaf niet bepaald elegant een paar meter door en blijf dan voorovergebogen staan, met mijn handen op mijn van inspanning trillende bovenbenen. ‘Jullie brengen me nog om.’ Ik steek mijn hand uit en beweeg die als een eendensnavel open en dicht. ‘O, rustig een stukje joggen, Sky. Niet zo fanatiek. Het is zulk lekker weer, dan is het fijn om buiten te sporten. Ja, ja.’ Met heel veel moeite breng ik mijn hand naar mijn borst om mijn ademhaling onder controle te krijgen. Daarna probeer ik met mijn shirt het zweet weg te deppen dat van mijn lijf gutst.

Nate plant zijn handen in zijn zijden. ‘Een fit lichaam is een gezond lichaam.’

‘En een gezond lichaam is een doodmoe lichaam,’ zei ik nukkig. ‘Ik twijfel er niet meer aan, jullie willen me dood hebben. Moord door lichaamsbeweging. Ga me de volgende keer maar met een mes achterna, dan lukken die paar kilometer extra misschien wel.’ Ik draai me op de tenen van mijn Nikes om en ga er met grote stappen vandoor, weg van die twee fanatiekelingen die van geen ophouden weten.

Rachel kan haar lachen niet inhouden en daarvoor beloon ik haar met een nijldige blik en een opgestoken middelvinger. Zonder me in te houden zet ik koers naar de ingang van mijn huis in mijn nieuwe woonplaats Boston.

‘Je zei dat je in topvorm wilt zijn voor die drie films van *Aan de top!* Dat heb ik je zelf horen zeggen!’ roept Rachel lachend van hoogstens een paar meter afstand. Ze zijn nooit ver uit mijn buurt.

‘Grrr!’ Ik houd mijn blik gericht op Grounds, de koffiobar naast het pad waar mijn penthouse en het kantoor van Mannen van de Wereld te vinden zijn. Meestal staan de eigenaar en de barista, die ik allebei inmiddels vrij goed ken, samen achter de toonbank. Toen ik hier pas woonde, heb ik de nodige handtekeningen uitgedeeld en ben ik met hen op de foto gegaan. Het is niet niks als er opeens een grote ster naast je zaak komt wonen, maar het nieuwtje is er inmiddels af en ze maken er niet zo’n toestand van als ze me zien. En ik mag altijd een kop koffie op de pof komen halen. Dat is ideaal voor dagen waarop ik door mijn beveiligers word afgebeeld en geen geld bij me heb.

Ik kijk even achterom naar die twee en duw dan de deur van Grounds open. Om onmiddellijk in botsing te komen met een harde borstkas. IJsthee gutst over me heen en mijn hardloopshirt, capribroek en hoody zijn meteen doorweekt. ‘Shit!’ Ik spring naar achteren en schud de ijsblokjes van mijn shirt.

‘Sorry, sorry,’ roep ik, en ik buk me om de ijsblokjes van de vloer te rapen. ‘Ik koop een nieuwe voor je. Het is mijn schuld, ik keek niet uit.’ mompel ik terwijl ik de glibberige stukjes ijs bij elkaar zoek.

‘Skyler?’ zegt een stem op een toon alsof de eigenaar ervan me kent.

Ik kijk op en zie een lange man met groene ogen die me wel bekend voorkomt, maar die ik niet meteen kan thuisbrengen. Fronsend recht ik mijn rug, met mijn handen vol ijs dat al begint te smelten.

‘Sorry?’ Ik schud mijn hoofd en gooi de ijsblokjes in de afvalbak vlak naast me.

Achter me hoor ik Nate en Rachel binnenkomen. De man wil me net bij mijn arm pakken als Nate naar voren stapt, de arm van de onbekende beetpakt en die op zijn rug tussen zijn schouderbladen drukt. Het is zo’n snelle move dat Bruce Lee er een puntje aan had kunnen zuigen.

‘Au! Laat me los!’ roept de man uit. Aan de manier waarop hij zijn rug kromt is te zien dat dit pijnlijk moet zijn.

Ik wapper met mijn handen. ‘Nee, nee, nee! Nate, laat hem los. Ik ben tegen hem opgebotst, maar hij is... Ik ken hem. Laat hem alsjeblieft los.’

‘Laat me los!’ De man duwt Nate met zijn schouders naar achteren.

Nate doet uiteindelijk wat we vragen, maar gaat daarna wel met een grimmig gezicht en over elkaar geslagen armen voor me staan.

‘Skyler en ik kennen elkaar nog van vroeger.’ De man schudt zijn schouders los en wrijft over zijn hand en arm, die ongetwijfeld pijn doen.

‘Is dat zo, Sky?’ Nates vraag komt van diep uit zijn keel, als een bijna dierlijke grom. Zijn blik laat de man voor ons geen moment los.

Ik bijt op mijn lip en kijk aandachtig naar het gezicht van de vaag bekende onbekende. Vriendelijke groene ogen. Puntige neus. Hoge jukbeenderen. Gladgeschoren kaken. Een doodgewoon, onopvallend kapsel. Jeans en een poloshirt. In alle opzichten een uitermate doorsnee type.

‘Sorry, ik kan me niet herinneren waar we elkaar van kennen,’ zeg ik fronsend, terwijl ik ondertussen in de krochten van mijn geheugen graaf.

De man trekt een gekwetst gezicht. ‘We zijn hetzelfde, weet je nog? Jij en ik, we hebben samen dat reclamespotje gedaan.’ Hij fronst even nadenkend en barst dan los in opgewekt gezang: ‘Lekkere trek, lekkere trek? Een Mini-Bun is de ideale snack!’

‘O, dat spotje van Mini-Buns! Dat is... zeventien jaar geleden? Achttien? Ik was acht!’

Hij glimlacht. ‘Ik was tien.’ Hij antwoordt met een zekere bravoure, alsof het feit dat hij al die jaren geleden twee jaar ouder was dan ik nog steeds iets is om trots op te zijn.

‘Eh, o ja.’ Ik knik. ‘En je... Sorry, ik weet niet meer hoe je heet.’

Zijn glimlach verdwijnt en zijn gezicht verstrakt. ‘Tja, nu je zo beroemd bent, vergeet je vast je oude vrienden. Ik ben Ben. Benny Singleton.’

Benny Singleton. Jakkas, nu weet ik het weer. Mijn moeder waar-schuwde me altijd voor hem omdat hij me tussen de opnamen door probeerde te zoenen. Dat wil je als meisje van acht niet, gezoend worden. Zeker niet door een slungelige jongen die altijd naar ahornsiroop rook.

‘Ja, nu weet ik het weer,’ zeg ik met een speelse tik tegen mijn hoofd. ‘Zo gaat dat met acteren, je speelt zoveel rollen dat je de echte namen vergeet.’

Hij tuit zijn lippen. ‘Ja, dat zal wel.’

‘Nou, laat me je op een nieuw drankje trakteren,’ bied ik glimlachend aan. Ik wijs naar de drukke toonbank.

Hij kijkt over mijn schouder. ‘Als je vriend z’n grote klauwen maar thuishoudt. Hij had me wel kunnen verwonden.’ Hij wrijft over zijn arm en hand.

Ik grinnik zachtjes en Nate fronst.

‘Sorry.’ Ik leg mijn hand met een vriendelijk gebaar op zijn bovenarm, maar zie dan dat hij met een verlangende blik in zijn groene ogen naar mijn hand kijkt. Snel trek ik die terug. ‘Hij is niet mijn vriend.’

Benny laat onmiddellijk een brede glimlach zien, waarin ik opluchting en misschien zelfs hoop zie.

‘Bodyguard,’ meldt Nate afgemeten terwijl hij met ons naar de toonbank loopt.

‘O. Wat goed.’ Benny kijkt me lachend aan en likt zijn lippen. Zijn blik gaat naar mijn mond. ‘Heel goed.’

Ik haal diep adem, draai me om naar de toonbank en begroet de barista. ‘Hoi Freddy, alles goed?’

‘Ik mag niet klagen. De hemel is blauw, de koffie is heet en de muffins zijn vers. Of heb je liever thee...’ Hij kijkt naar mijn doorweekte shirt en trekt een gezicht. ‘Zo te zien heb je je portie al gehad.’

Ik leun op de hoge toonbank. ‘Ik liep letterlijk tegen een bekende van vroeger aan en kreeg zijn drankje over me heen. Het spijt me, er ligt een plasje op de vloer.’ Ik kijk over mijn schouder en zie dat Rachel bezig is om de ijsthee met servetjes op te deppen. ‘O, Rachel ruimt het al voor me op. Mag ik het gebruikelijke recept? Voor Nate zwart, voor Rachel een americano en voor mijn vriend hier hetzelfde als net. O, en twee muffins met bosbessen, graag.’

Benny’s ogen beginnen te stralen als ik het woord ‘vriend’ laat vallen. O jee, ik moet echt eens leren om ongewenste aandacht niet verder te voeden.

‘Sky...’ zegt Nate waarschuwend wanneer ik de muffins bestel.

Ik draai me zo snel om dat mijn paardenstaart rond mijn hoofd zwiept. ‘Ik heb honger.’

‘Eet dan iets met eiwit,’ zegt hij op vlakke toon.

‘Jij maakt straks als we thuis zijn toch een eiwitshake voor me?’

Hij knijpt zijn ogen toe. ‘Ja, maar daar moet je een omelet bij eten. En je moet zeker geen bosbessenmuffin nemen die stijf staat van de suiker, vetten en koolhydraten.’

Ik draai me weer om naar Freddy. ‘Doe er ook nog maar een muffin met banaan en noten bij!’

Achter me laat Nate een kreun horen.

‘Noten tellen mee als eiwitten.’ Ik schenk hem mijn beste scheve lachje.

‘Ja, eiwitten met veel vetten. Nu moet je zes keer extra gaan squatten. Met minstens vijf kilo in elke hand.’

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes, tuit mijn lippen en ga vlak voor Nates bebaarde, zogenaamd ontstemde gezicht staan. ‘Je waagt het niet.’

Hij kijkt met toegeknepen ogen terug. ‘O nee? Ik ben niet bang voor je. Weet je nog wie je personal trainer heeft ontslagen?’ Hij herinnert me aan de afspraak die Parker en ik hebben gemaakt toen we besloten dat het officieel aan was. Ik mocht niet langer met de trainer werken met wie ik ooit naar bed ben geweest. En aangezien Nate me nu toch al vierentwintig uur per dag in de gaten moet houden, is het logisch dat hij de taak van trainer op zich heeft genomen.

‘Ik heb zo’n hekel aan je,’ zeg ik zogenaamd verongelijkt.

‘Je bent dol op me. Sterker nog, je bent straks vooral dol op die strakke kont van je waarmee je op de set van je volgende film verschijnt,’ kaatst hij met een gevat lachje terug.

‘Hou op!’ Ik steek mijn tong naar hem uit en besef dan dat Freddy en Benny nog steeds naar ons staan te kijken. ‘Sorry, jongens. Freddy, zet alles maar op mijn rekening.’

‘Komt voor elkaar, Sky.’

Benny komt naast me bij de toonbank staan als de eigenaar me de thee aangeeft. Ik schuif de beker door naar Benny en hoop dat hij dat als een teken ziet om te vertrekken. Maar nee.

Hij zuigt hoorbaar aan het rietje terwijl ik sta te wachten op de andere drankjes en het lekkers. Met een rammelende maag loop ik naar een leeg tafeltje. Ik ga zitten en Benny volgt mijn voorbeeld. Nate en Rachel gaan aan een tafel tegenover me zitten en Nate geeft haar de americano aan. ‘Melk, lieverd?’

Ze knikt.

Nate trekt het deksel van haar beker en loopt ermee naar het tafeltje waar de melk, servetjes en andere benodigdheden staan. Nadat hij een scheutje melk heeft toegevoegd roert hij even en dan loopt hij terug naar hun tafel, waar hij zijn grote lijf op de stoel laat zakken.

‘Horen die twee bij elkaar?’ Benny gebaart met zij kin naar hun tafel.

Ik knik. ‘Ze zijn getrouwd en werken samen als mijn beveiligers.’ Ik haal het papiertje van mijn muffin en neem, terwijl ik Nate aankijk, een flinke hap. ‘Mmm... zo luchtig,’ zeg ik met een mond vol verrukkelijke koolhydraten.

Nate schudt glimlachend zijn hoofd.

Hier ga ik zwaar voor boeten, maar o, wat lekker.

Terwijl ik zit te kauwen merk ik dat de stemming hierbinnen verandert. De lucht lijkt wel geladen, en als ik opkijk, begint mijn hart sneller te kloppen en stijgen de vlinders op in mijn buik. Parker is net naar binnen gelopen, gehuld in een grijs pak, een wit overhemd en een donkerblauwe stropdas. Hij ziet eruit om op te eten. Ik kauw op mijn muffin en zie dat hij het koffietentje rondkijkt, totdat zijn blik op mij blijft rusten. Zodra hij me in het oog krijgt, verschijnt die bekende schalkse lach op zijn gezicht. Langzaam slentert hij naar ons toe.

Opeens lijkt hij de enige man ter wereld. Zijn broek sluit fraai om zijn gespierde dijen en zijn overhemd spant over zijn brede borst. Ik lik mijn lippen en kijk naar hem op.

‘Als hij niet je vriend is, kunnen jij en ik misschien een keer...’ begint Benny, maar ik hoor hem amper. Ik ben te veel afgeleid door de man die ik wil begroeten.

‘Dag, schat...’ Parker blijft naast ons tafeltje staan, buigt zich voorover en pakt mijn kin vast, zodat hij me een innige zoen kan geven. Hij laat me pas los als hij even naar mijn onderlip heeft gehapt. ‘Mmm, bosbessen en perzik. Mijn lievelingssmaak.’ Hij knipoogt en ziet dan pas dat er nog iemand aan mijn tafel zit. ‘Hoi. Wie ben jij?’

‘Een vriend van Skyler. Benny.’

Ik wil tegen Parker zeggen dat Benny helemaal geen vriend van me is, maar dat kan ook later. ‘Hoi lieveling, ik kwam Benny hier toevallig tegen. Of nou ja, ik botste zo hard tegen hem op dat hij zijn thee morste.’

Parker kijkt naar mijn doorweekte shirt en daarna weer naar mijn gezicht.

‘Hij herinnerde me eraan dat we als kind samen een reclamespotje hebben gedaan,’ ga ik verder. ‘Grappig, hè?’

Parker tuit zijn lippen en trekt een wenkbrauw op. ‘Klein wereldje. Waar kom je vandaan? Benny, zei je?’

‘J-ja. Ik, eh, kom hier niet vandaan. Ik heb een tijdje in New York gezeten. Nu zit ik hier. Ik werk hiernaast.’ Hij wijst naar het pand waar het kantoor van Mannen van de Wereld is gevestigd en waar ik bovenin woon.

Parker houdt zijn hoofd scheef. ‘O ja? Daar werk ik ook. Ik heb je nog nooit eerder gezien.’

‘Ik ben een paar weken geleden begonnen,’ antwoordt Benny.

‘Hmm.’ Parker ziet de zak met lekkers liggen en steekt zijn hand eraan uit.

‘Ja, er zit een bosbessenmuffin voor jou bij. En eentje met noten en banaan voor Bo.’ Ik werp een blik op Nate en kijk dan mijn vriend weer aan. ‘Royce zegt dat hij geen muffin of andere koolhydraten als ontbijt wil.’

Nate klapt geluidloos in zijn handen.

Ik trek een lelijk gezicht waar Rachel en hij allebei om moeten lachen voordat ze weer een slok van hun koffie nemen.

‘Bedankt, schat. Ik loop wel even met je mee naar huis.’

Ik sta op, want ik begrijp dat Parker me zo een uitweg biedt. Hij slaat meteen een arm rond mijn heupen en legt een hand rond mijn bil. ‘Je wordt steeds strakker.’ Hij knijpt in mijn bilspier. ‘Nate, je laat mijn meisje veel te hard werken. Je weet dat ik van een paar lekkere zachte billen hou.’

‘Zie je nou wel!’ Ik wijs naar Nate, die zijn hoofd schudt. ‘Mijn vent vindt mijn kont prima zo.’

‘Voor de honderdste keer: je wilde zelf dat ik je trainer werd,’ zegt Nate een tikje vermoeid.

‘Eh, ja, ik merk dat je het druk hebt.’ Benny staat ook op. ‘Het was leuk je weer eens te zien, Skyler. Misschien komen we elkaar vaker tegen nu ik hier werk.’

‘Mm-hmm. Pas goed op jezelf.’ Ik kruip tegen Parkers borst aan en kijk Benny na. ‘Jakkas,’ zeg ik zodra hij de koffiebar uit is gelopen.

‘Dat was dus geen oude vriend van je?’ Parker zoent me op mijn voorhoofd.

‘Nee. We hebben zeventien jaar geleden samen een reclamespotje opgenomen, maar hij deed alsof we elkaar o zo goed kennen.’

Zodra die woorden mijn mond verlaten, voel ik dat Parker naast me verstijft. Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes en kijkt Nate aan.

Nate haalt zijn schouders op. ‘Ik kreeg geen raar gevoel bij hem, maar het kan geen kwaad om hem na te trekken. Ik zet zijn naam op mijn lijst.’

Ik hef met een ruk mijn hoofd op. ‘Jullie denken toch niet dat Benny die vreemde berichtjes stuurt?’

Parker legt een hand rond mijn wang. ‘Dat weet ik niet, maar hij zei dat hij eerst in New York zat en nu woont hij opeens hier. En hij doet alsof hij je veel beter kent dan het geval is.’

‘Dat is zo. Hij deed wel erg vertrouwelijk, maar dat doen wel meer mensen die denken dat ze me goed kennen.’

‘Het kan geen kwaad om hem na te trekken,’ zegt Nate nogmaals.

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik vind het best. Ik ga nu eerst van mijn muffin en mijn koffie genieten en dan lekker douchen. En daarna gaan jullie me laten zien wat jullie allemaal voor me verborgen hebben gehouden over die onbekende die de appjes stuurt.’

Parker haakt een arm rond mijn middel en trekt me mee het kof-

fientetje uit. ‘We houden niets voor je verborgen. We dachten alleen...’

‘Jullie beschermen me. Dat snap ik best, lieveling, en ik ben niet boos. Ik weet dat je van me houdt en dat je niet wilt dat me iets overkomt.’

Hij blijft buiten op het trottoir staan en draait me naar hem om. In het ochtendlicht lijken zijn blauwe ogen grijs. ‘Ik doe alles wat nodig is om jou te beschermen. Je bent alles voor me.’

Ik ga op mijn tenen staan om hem een zoen te kunnen geven. ‘Weet ik, maar je moet geen dingen voor me verborgen houden. Weet je al of Wendy tijd heeft om met ons af te spreken?’

Hij knikt. ‘Ja, ze vroeg of we kwamen eten. Is dat goed? Ik ga straks trouwens lunchen met Andre, onze headhunter, en met een sollicitante.’

‘O, voor die baan als jurist?’

‘Ja.’ Hij raakt even zijn stropdas en jasje aan. ‘Kan dit? Deze kandidate heeft aan Harvard gestudeerd, heeft daarna met een volledige studiebeurs haar opleiding voortgezet aan Georgetown University en is met vlag en wimpel geslaagd. Ze heeft een paar jaar lang voor de regering in Washington gewerkt, maar wil nu naar Boston verhuizen.’

‘Lieveling, je ziet er hartstikke goed uit. Ze slaat vast steil achterover.’

Hij glimlacht en neemt me mee naar binnen. We lopen langs de bewaker en stappen de lift in. ‘Wat zeg je ervan als ik je nu naar huis breng? Dan kun je douchen en je omkleden en praten we voor de lunch verder op kantoor. Goed plan?’

Nate en Rachel, die natuurlijk met ons mee zijn gelopen, knikken net als ik bevestigend. De lift zet zich in beweging. Het belletje gaat op de verdieping van het kantoor van Mannen van de Wereld en Parker geeft me een snelle zoen voordat hij naar buiten stapt. Annie staat voor de lift te wachten met een stapeltje post in haar hand.

‘Dag allemaal,’ zegt ze vriendelijk.

‘Hoi Annie,’ zeg ik. ‘Je mag mee, maar sorry dat we zo stinken. We hebben net hardgelopen en zijn nu op weg naar boven.’

Ze maakt een gebaar met haar vrije hand. ‘Dat geeft niet. Ik ben op weg naar de postkamer.’ Ze wijst naar het stapeltje in haar andere hand. ‘Bevalt het je in Boston?’

‘Ja, heel goed. Ik woon hier nog niet zo lang, maar het voelt fijn om thuis te komen bij Parker.’

Annie glimlacht breeduit en de lift komt weer in beweging. ‘Dat geef ik graag.’

‘Heb jij iemand die thuis op je wacht?’ vraag ik met een speelse por tegen haar schouder.

Ze loopt rood aan en frunnikt aan de stapel post. ‘Misschien. Het is nog pril, dus ik durf niet te veel te zeggen.’

‘Begrijpelijk. Maar wees niet bang om lol te maken, hè? Geniet van het leven.’ Ik trek suggestief mijn wenkbrauwen op.

Ze grinnikt en laat haar hoofd zakken, zodat haar blonde haar voor haar gezicht valt en haar lach aan het zicht wordt onttrokken.

Het belletje van de lift gaat opnieuw op mijn verdieping. Rachel en Nate stappen uit. Ze wonen een verdieping lager, maar checken altijd eerst de mijne voordat ze afdalen naar die van hen.

Net als ik de lift uit wil stappen, valt me iets in. Ik draai me om naar het schichtige en nogal verlegen meisje. ‘Weet je, wij moeten een keer samen gaan lunchen.’

Annie spert haar blauwe ogen open. ‘Echt?’

‘Ja, natuurlijk. Je werkt voor mijn vriend, dus dan moeten wij vriendinnen worden. Vind je ook niet?’

‘Dat lijkt me enig,’ zegt ze. Dan hapt ze naar adem. ‘O, mijn moeder weet niet wat ze hoort!’

Ik schud grinnikend mijn hoofd. ‘Ik ben een doodgewone vrouw van in de twintig die hier nog niet veel vrienden heeft, dus ik zou het fijn vinden om jou beter te leren kennen.’

Haar verlegen lach wordt breder. 'Ik ook, Skyler, ik ook.'

'Dan doen we dat. Ik laat je volgende week wel weten wanneer ik kan.'

'Prima.' Ze lacht stralend en wuift nog even terwijl de liftdeuren dichtschuiven.

Ik maak een breed gebaar naar mijn verdieping. 'Oké, kijken jullie maar rond, dan ga ik me hier staan vervelen totdat jullie klaar zijn.'

1

Nate verdeelt de ongeveer zestig volgens hem meest verdachte brieven uit Skylers verzameling fanmail in vijf afzonderlijke stapeltjes. ‘Deze vijf personen sturen haar regelmatig iets. Ik denk dat we moeten beginnen met de degenen die al heel lang contact met haar zoeken.’

Skyler en ik pakken ieder een stapeltje en lopen naar de bank. Minstens tien minuten lang zitten we naast elkaar brieven uit onze stapel door te lezen.

‘Wauw, ik had echt geen idee dat mensen zoveel belangstelling voor me hebben. Ik bedoel, ik weet natuurlijk wel dat ik al een tijdje een aantal fans heb, maar dit is ongelooflijk.’ Ze hapt verbaasd naar adem. ‘Deze persoon stuurt me blijkbaar al fanmail sinds ik een tiener was, om me te vertellen hoeveel hij van me houdt, en ik heb kaartjes voor mijn verjaardag, felicitaties voor een nieuwe rol en zelfs een condoleancekaart voor mijn ouders van hem gekregen.’ Ze schudt haar hoofd. ‘Hoe kan iemand zo met mijn leven bezig zijn? We hebben elkaar nooit ontmoet. Ik snap het niet,’ zegt ze met een zucht.

Ik leg mijn hand op haar bovenbeen en wrijf er geruststellend overheen. ‘Perzik, ze denken dat ze je heel goed kennen. Daar zijn ze van overtuigd. De rollen die je vertolkt, de personages die je op het witte doek tot leven brengt, dat zijn hun vrienden. Ze kijken tegen je op, ze bewonderen je. En natuurlijk bezorgt het feit dat je superknap en heel erg lief

bent je ook heel wat doorgewinterde fans. Ik snap dat wel, ik ben zelf ook stapelgek op je.’ Ik buig me naar haar toe en zij heft haar gezicht naar me op, zodat ik haar een tedere zoen op die lieve lippen kan geven.

Dan laat ze zich tegen de rugleuning van de bank vallen. ‘Deze persoon komt niet eng over, vind ik. Het is iemand die me gewoon heel erg leuk vindt.’

Nate knikt. ‘Ja, dat denk ik ook. Park?’

Ik steek mijn kin naar voren en pak een volgend stapeltje brieven. Al snel wordt mijn aandacht getrokken door een paar witte enveloppen. Er staat geen afzender op, maar op de voorkant ervan is wel **VERTROUWELIJK** gestempeld. Hetzelfde stond op de brief die ik heb ontvangen. Dat kan natuurlijk toeval zijn; veel mensen gebruiken zo’n stempel als ze willen dat alleen de geadresseerde de inhoud leest. Ik maak de eerste envelop open. De brief is getypt en de datum erboven is van tien jaar geleden. Toen was Sky vijftien.

Snel lees ik de brief door.

Sky,

Bittersweet Dreams is zo’n mooie film, ik heb hem drie keer in de bioscoop gezien. Je speelde dat weggelopen meisje zo goed. Soms wens ik dat ik ook weg kan lopen, net zoals jij in die film. Je was zo dapper. Als ik dat zou doen, zouden ze me opsporen. Dan zou de duivelin me bont en blauw slaan, dat deed ze de vorige keer ook toen ik probeerde weg te lopen. Het was leuk geweest om die film samen met jou te zien. Dan had ik bij alle enge scènes je hand vastgehouden. Dan was je niet alleen geweest.

Als we elkaar hebben, zijn we nooit alleen, hè?

Je trouwe maatje

‘Deze brief klinkt heel vriendschappelijk en juist dat vind ik er verdacht aan.’ Ik geef hem aan Nate, die hem amper doorleest voordat hij hem